

РЕШЕНИЕ

№ 24243

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **8912** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 26 ал. 4 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР).

Образувано е по жалба на Х. Й. С. чрез адвокат В. П. срещу разпореждане № 4506-40-62/05.08.2024г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, издадено от Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, НОИ. С доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден при съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон, моли за неговата отмяна.

При проведеното по делото открито заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпила е молба от адв. П., с която се изразява становище по същество, моли се да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв и в условие на евентуалност се прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски.

Ответникът по жалбата - Директорът на Фонд ГВРС чрез представител по пълномощие оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От административната преписка се установява, че със заявление №

4502-21-350/11.07.2024г. Х. Й. С. е поискал да му бъде отпуснато гарантирано вземане съгласно ЗГВРСНР от „Селект Секюрити“ ООД.

С обжалваното разпореждане № 4506-40-62/05.08.2024г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, Директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" в Националния осигурителен институт е отказал изплащането на гарантирано вземане по заявлението. Административният орган е приел, че заявлението-декларация е подадено извън нормативно определения срок, който е преклузивен, поради което липсвало правно основание за изплащане на гарантирано вземане.

Страните не спорят по гореизложената фактичката обстановка. Тя се установява и по безспорен начин от приложената по делото административна преписка.

Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 26, ал. 1 от ЗГВРСНР, при спазване на административнопроизводствените правила, уредени в ЗГВРСНР.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време. Ал. 2 посочва, че лицата по ал. 1 могат да ползват права по този закон, при условие, че работодателят е осъществявал дейност най-малко 12 месеца преди началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, посочена в решението по чл. 6. Според чл. 6 от ЗГВРСНР правото на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за: 1. откриване на производство по несъстоятелност; 2. откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност; 3. откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разностите по производството.

Правото на гарантирано вземане се упражнява по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР с подаване на заявление-декларация по образец до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на друга държава.

От събраните доказателства по делото се установява, че жалбоподателят е бил в трудови правоотношения със „Селект Секюрити“ ООД. Датата на вписване на решението за откритото производство по несъстоятелност безспорно е 05.06.2023г. Това се потвърждава от представените по делото доказателства, както и от вписаните обстоятелства, отразени в Търговския регистър. Срокът за подаване на заявление по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР е тримесечен и е започнал да тече датата на вписване на съдебното решение за откритото производство по несъстоятелност.

Заявлението-декларация вх. № 4502-21-350 за изплащане на гарантираните вземания е подадено от жалбоподателя на 11.07.2024г., следователно срокът по чл. 25 от ЗГВРСНР не е спазен и е било налице основанието на чл. 26, ал. 3 от ЗГВРСНР при постановяване на обжалвания административен акт.

Като е приложил правилно посочените законови разпоредби, с обжалваното разпореждане, Директорът на фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" е постановил законосъобразен отказ за изплащане на вземания съгласно ЗГВРСНР. Константна е съдебната практика, че срокът по чл. 25 от ЗГВРСНР е преклузивен, т. е. с изтичането му се погасява материалното субективно право да се получи гарантирано вземане от фонда. По отношение на срока за упражняване на правото на гарантирано вземане, законодателят е предвидил две хипотези с разпоредбата на чл. 25 от ЗГВРСНР. При първата хипотеза, началният момент, от който тече тримесечният срок е вписване на решението по чл. 6 от ЗГВРСНР, а при втората хипотеза - началният момент, от който тече тримесечният срок е датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава. Относима към настоящия спор е първата хипотеза, като правнорелевантният факт, от който възниква правото на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР, е датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност (чл. 6, т. 1 от закона). Предвид относимата разпоредба на чл. 7, ал. 1 от Закона за търговския регистър, вписаното обстоятелство за откриване на производството по несъстоятелност се смята, че е станало известно на третите добросъвестни лица от момента на вписването, поради което ирелевантно се явява обстоятелството дали работодателят е изпълнил задължението си по чл. 3, ал. 1 от Наредбата за реда и начина на информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя, тъй като законодателят не е предвидил при неизпълнение на това задължение възможност за удължаване на срока по чл. 25 от ЗГВРСНР, респ. възстановяването му. С вписването в търговския регистър на решението за откриване на производството по несъстоятелност на работодателя на жалбоподателя, а именно- 05.06.2023г. е започнал да тече тримесечния срок за упражняване на правото на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, като заявлението се явява подадено след изтичане на посочения срок.

Съдът взе предвид и практика на Съда на Европейския съюз. С Решение на СЕС (пети състав) от 18.04.2013г. по дело C-247/12 по преюдициално запитване на Върховния административен съд, е прието, че Директива 2008/94/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не задължава държавите членки да гарантират вземанията на работниците и служителите на всеки етап от производството по несъстоятелност на техния работодател. Според Решението на СЕС от 16.07.2009 г. по дело C-69/08, постановено по преюдициално запитване от италиански национален съд, исканията, подадени след изтичане на установените от закона преклузивни срокове, са недопустими и не подлежат на разглеждане. Административният орган не разглежда недопустими искания и не обсъжда тяхната основателност. Само при допустимо искане административният орган следва с издадения акт да разпорежи изплащането на предявеното вземане или да откаже изплащането след извършена преценка относно наличието на материалноправните предпоставки.

С оглед на задължителната служебна проверка на всички отменителни основания по чл. 146 от АПК, съдът констатира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на процесуалните и материално-правни разпоредби и целта на закона. По така изложените съображения жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 55 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Й. С. срещу разпореждане № 4506-40-62/05.08.2024г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, издадено от Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, НОИ.

ОСЪЖДА Х. Й. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: